

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

..... τεύχος 13

V ~ 1997.....

ΣΧΕΔΙΟΝ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΥ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ 1972-1987

Στο τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα και στο πρώτο του 20ου, έργο των "φωτισμένων" αστών της εποχής ήταν η υποστήριξη των αγώνων των εξεγερμένων ακτημόνων αγροτών που ζητούσαν την απαλλοτρίωση και το δίκαιο μοίρασμα των γαιών των τσιφλικάδων. Αίτημα που στην ουσία ήταν και αίτημα του καπιταλισμού, αφού η εργατικότητα του μικροϊδιοκτήτη ήταν η μόνη που μπορούσε να οδηγήσει σε αύξηση της έκτασης της καλλιεργήσιμης γης και σε αύξηση της γεωργικής παραγωγής (οι κατοικούντες στο εξωτερικό τσιφλικάδες καλλιεργούσαν λίγη μόνον από την τεράστια έκταση γης που κατείχαν).

Μεταπολεμικά, η προγραμματισμένη ανεκτή φτώχεια που επέβαλαν και συντήρησαν οι κυβερνήσεις στην μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών, οδήγησε μεγάλο τμήμα των αγροτών στην εσωτερική ή εξωτερική μετανάστευση, η οποία, με τη σειρά της, συνέβαλε σε μια σχετική άνοδο του βιοτικού επιπέδου των αγροτών. Αν, όμως, μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '60 το ζητούμενο για τον καπιταλισμό ήταν το μοίρασμα των γαιών των τσιφλικάδων στους ακτήμονες αγρότες και στην μετατροπή αυτών των τελευταίων σε μικροϊδιοκτήτες, που με την εργασία τους θα εκχέρωναν τις τεράστιες εκτάσεις γης των τσιφλικάδων, τώρα, στο τέλος της δεκαετίας του '60, το ζητούμενο για τον καπιταλισμό ήταν η εκ νέου συγκεντρωποίηση των γαιών σε λίγους γαιοκτήμονες, οι οποίοι, λόγω των κεφαλαίων που διέθεταν, θεωρούντο ως "οι μόνοι ικανοί" : α) να συνεχίσουν περαιτέρω τον εκμηχανισμό της γεωργίας· β) να αυξήσουν την γεωργική παραγωγή και τον βαθμό εμπορευματοποίησής της. Για την επίτευξη του στόχου αυτού συντάχθηκε το 1972 ένα "Σχέδιον Προτύπου Μακροχρονίου Αναπτύξεως, 1972-1987". Όλες οι προτάσεις του σχεδίου αυτού θεμελιωνόνταν σε τρεις θέσεις/προαπαιτούμενα: την αύξηση της έκτασης του αγροτικού κλήρου (δηλαδή στην συγκεντρωποίηση των γαιών σε λίγα χέρια), την μείωση του αριθμού των αγροτών, και την αναδιοργάνωση των αγροτικών επιχειρήσεων στα πρότυπα της "αποδοτικής καπιταλιστικής επιχείρησης". Μάλιστα προέβλεπε την μείωση των γεωργικών εκμεταλλεύσεων από 1.047.000 σε 375.000-440.000 κατά το 1987, και τη μείωση της αγροτικής εργασίας από 1.400.000 άτομα το 1971 σε 800.000 το 1987, μια μείωση κατά 43% περίπου. Λόγω των διεθνών πολιτικών συγκυριών (δηλαδή της κατ' ανάγκην διατήρησης ενός ανεκτού βιοτικού επιπέδου ώστε να συντηρείται η πίστη των πολιτών στο πολιτικό καθεστώς του λεγόμενου Δυτικού Μπλοκ) και λόγω της πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα (δικτατορία, μεταπολίτευση) και της ένταξής της στην Ε.Ο.Κ.—μια μεταπολίτευση και μια ένταξη που δεν μπορούσαν να επιτευχθούν με πολιτικές δημιουργίας μαζικής ανεργίας—το σχέδιο αυτό ανέμενε την εφαρμογή του μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80.

◆ Όποια εφημερίδα κι αν διάβαζε κανείς τις ημέρες των πρόσφατων αγροτικών κινητοποιήσεων, θα έβλεπε σε κάποια στήλη της ότι "ο αριθμός των αγροτών μειώθηκε τα 10 τελευταία χρόνια από 1.000.000 σε 600.000. Σύμφωνα με τις οδηγίες της Ε.Ο.Κ., ο αριθμός των αγροτών πρέπει να μειωθεί κι άλλο και να φθάσει τον αριθμό των 300.000 αγροτών το 2005"—αριθμός που δεν αποτελεί ιδεώδες αλλά "προϋπόθεση για την επιβίωση της ελληνικής γεωργίας". Έτσι, ενώ η Ε.Ο.Κ. απλώς υιοθέτησε ένα "Σχέδιο" που εκπονήθηκε το 1972, εμφανίζονται οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων ως "αναγκασμένες να εφαρμόσουν τις οδηγίες και την αγροτική πολιτική της Ε.Ο.Κ."....Αυτό, για όσους δεν θέλουν να εννοήσουν ότι η ελληνική οικονομική και πολιτική ελίτ έχει την ικανό-

τητα να σχεδιάζει και να ενεργεί σε μακροπρόθεσμη βάση.

Τις πρώτες συνέπειες της εφαρμογής του "Σχεδίου" αυτού τις έχει ήδη βιώσει το 1/4 των αγροτών, που έπαιψαν να είναι αγρότες και που δεν αντέδρασαν δυναμικά ενάντια στους υπεύθυνους της εξαθλίωσής τους, αφού ο καθένας τους ατομικά μάλλον θεώρησε την "κακή μοίρα" του ως υπεύθυνη για την εξαθλίωσή του. Προς το παρόν δυναμικά έχουν αντιδράσει μόνον οι μεσαίοι αγρότες και οι μεγαλοαγρότες απ' αφορμή τον τερματισμό (σταδιακό) των επιδοτήσεων των ελληνικών καλλιεργειών από την Ε.Ο.Κ. Μέχρι τώρα, αλλά και για τα επόμενα λίγα χρόνια, η Ε.Ο.Κ. χρηματοδοτούσε και θα χρηματοδοτεί (ή "επιδοτεί", αν προτιμάτε) με βάση την στρεμματική απόδοση των καλλιεργειών κι όχι με βάση το ετήσιο εισόδημα του κάθε καλλιεργητή—δηλαδή, αυτός που είχε πολλά στρέμματα είχε φυσικά και μεγαλύτερη παραγωγή και, φυσικά, έπαιρνε και το μεγαλύτερο κομμάτι από την πίττα των επιδοτήσεων.... Αυτή ήταν η αγροτική πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων και της Ε.Ο.Κ. ώστε, χρηματοδοτούμενοι έμμεσα, οι μεσαίοι και μεγάλοι αγρότες να στραφούν προς την δημιουργία της υποδομής εκείνης που είναι απαραίτητη για να λειτουργήσουν οι αγροτικές επιχειρήσεις στα πρότυπα των "αποδοτικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων". Επειδή εδώ είναι βαλκάνια, λίγοι από τους μεσαίο-μεγαλοαγρότες ασχολήθηκαν με την δημιουργία αυτής της υποδομής—οι περισσότεροι αρκέστηκαν απλώς να καλυτερέψουν κατά πολύ το βιωτικό τους επίπεδο με την είσπραξη των επιδοτήσεων και με το επιπλέον εισόδημα που έφθανε στα χέρια τους "φεύγοντας" από τα χέρια των πτωχευόντων μικροκαλλιεργητών. Αυτός είναι και ο λόγος που επιβραδύνεται ήδη από την κυβέρνηση ο ρυθμός της περαιτέρω μείωσης του αριθμού των αγροτών. Αν δεν υπάρξει άμεση αλλαγή νοοτροπίας των μεσαίο-μεγαλοαγροτών, οι ελληνικές κυβερνήσεις θα δημιουργήσουν την νέα αγροτική υποδομή μέσω της αναμόρφωσης και του αναπροσανατολισμού των γεωργικών συνεταιρισμών—συνεταιρισμών μεγάλων σε κλίμακα ώστε να λειτουργήσουν "έτσι όπως θα έπρεπε να λειτουργούν ήδη οι μεγαλοαγρότες: σαν καπιταλιστικές επιχειρήσεις." Είναι μάλλον μέσω της δημιουργίας συνεταιρισμών μεγάλης κλίμακας που θα επιτευχθεί η —απαραίτητη για την οικονομική και πολιτική ελίτ—αύξηση της έκτασης του αγροτικού κλήρου στην Ελλάδα. Μακροπρόθεσμα, βεβαίως, οι μεγάλης κλίμακας συνεταιρισμοί των "ενωμένων μικρών" θα αγορασθούν από τους "μεμονωμένους μεγάλους"—και για άλλη μια φορά το "ελεύθερο πνεύμα" και η "πρωτοβουλία" των "μικρών" θα προσφέρει έτοιμη στο πιάτο την υποδομή που έχουν ανάγκη οι μεγαλοκαρχαρίες καπιταλιστές. Όλα αυτά δεν θα γίνουν βεβαίως δίχως τριγμούς ισχυρούς· υπάρχει, όμως, επαναστατικό κίνημα που να δρα ήδη με στόχο να μετατρέψει την κατάλληλη στιγμή τους τριγμούς αυτούς σε τριγμούς συνειδητοποίησης και συνειδητοποιημένης κοινωνικής έκρηξης; ♦ Η βιοτεχνολογία και οι τεχνικές της ήταν αυτό άνοιξε διάπλατα την πόρτα στην πλήρη εμπορευματοποίηση της κτηνοτροφίας αρχικά, και της γεωργίας στην συνέχεια. Στα πλαίσια της "παγκοσμιοποίησης του καπιταλισμού", αυτή είναι που καθιστά απαγορευτική πλέον την επιβίωση του μικρού αγροτικού κλήρου. Εννοείται ότι οι πολιτικές που υιοθετούνται και εφαρμόζονται στα πλαίσια και της γεωργίας, είναι πολιτικές που στοχεύουν στην αύξηση του πλούτου και της δύναμης της άρχουσας τάξης, και στην εξαθλίωση και την (πολιτική) αποδυνάμωση όλων όσων υφίστανται την εξουσία και την εκμετάλλευση. Για το θέμα αυτό, όμως, έχουμε ήδη μιλήσει σε προηγούμενο τεύχος της "Κοινωνικής Αρμονίας" (βλέπε το άρθρο: "Βιοτεχνολογία: Η Νέα Μορφή Γεωργίας και Κτηνοτροφίας", τεύχος 10, Σεπτέμβριος 1994).

Σ.Κ.

ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΑΤΗ υπογραφή στο Δουβλίνο της σύμβασης της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την έκδοση κα- ταζητούμενων, οι υπουργοί Δικαιοσύνης των χωρών - μελών κατήγγειλαν την ισχύ- ουσια απαγόρευση -οχλητικά με την έκδοση ενός καταζή- τούμενου σε μια άλλη χώρα όταν κατηγορείται για «πο- λιτικό αδίκημα». Αναφερό- μενος στη νέα σύμβαση, ο γάλλος υπουργός Δικαιοσύ- νης Ζακ Τουρμόν δήλωσε ότι «η συμφωνία επετεύχθη διότι στην ουσία δεν ισχύει πλέον το δικαίωμα του α- σύλου στις χώρες - μέλη της Ένωσης. Οι Δεκαπέντε δεν καταδικάζουν πλέον κανένα (...). Η Ευρώπη έγ- νε απολύτως δημοκρατική και το κράτος δικαίου έχει επιβληθεί παντού».

Η νέα συνθήκη εισάγει, μεταξύ άλλων, με συγκεκρι- μένη διάταξη και την «έν- νοια της σύμπτωσης ή συμ- μετοχής σε συμμορία» - που δεν ισχύει στις νομοθεσίες όλων των ευρωπαϊκών χω- ρών. Σύμφωνα με τη νέα διάταξη κανένα κράτος της Ένωσης δεν θα μπορεί να αρνηθεί την έκδοση ενός πολίτη με την αιτιολογία ότι η νομοθεσία του δεν προ- βλέπει την ενοχοποίηση κά- ποιου εξαιτίας της συμμετο- χής του σε συμμορία.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΕΘΝΙΚΗ
ΕΝΟΤΗΤΑ
ΜΠΑΜΠΑ;

ΦΤΩΧΕΙΑ ΑΝΕΡΓΙΑ ΠΑΤΕΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΥΠΑΚΟΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΒΟΛΕΜΑ ΓΛΥΨΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ... ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΦΟΡΑ Η ΠΑΤΡΙΔΑ... ΜΑΣ ΚΑΛΕΙ ΣΕ ΕΝΟΤΗΤΑ...

Ήραγε για ποια ενότητα μιλάμε; Ενότητα με ποιους, με ποιο σκοπό και ποιο όφελος; Μας λένε να ενωθούμε "εθνικά" πάνω από όλα, για την πατρίδα και τα εθνικά μας "συμφέροντα".

Μήπως ψάχνουν για κορόιδα; αναρωτιώμαστε εμείς. Είναι πολύ γελασμένοι αν νομίζουν πως θα ενωθούμε με τα αφεντικά, δηλαδή με αυτούς που μας εκμεταλλεύονται, που μας κλέβουν το χρόνο και τις επιθυμίες μας, με αυτούς τελικά που θα μας στείλουν στον πόλεμο, όποτε αυτοί κρίνουν σκόπιμο. Και δεν θα διστάσουν να πάρουν μία τέτοια

απόφαση, όταν δουν ότι κάποια, άλλης εθνικότητας, απειλή απειλεί τα συμφέροντά τους. Μας ζητάνε να ενωθούμε, και να χαράξουμε μαζί μία εθνική πορεία. ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ; Με αυτούς, που καθημερινά εκμεταλλεύονται και βασανίζουν βαλκάνιους εργάτες, προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους, με όσο λιγότερο δυνατό κόστος, στο όνομα πάντα τού νεοφιλελεύθερου τσαμπουκά, που εκφράζεται με οικονομική διείσδυση στα Βαλκάνια και πρόγραμμα σύγκλισης (δηλαδή μαζικές απολύσεις και ιδιωτικοποιήσεις) στο εσωτερικό. Από τα σχέδια αυτά δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε, έξω από φτώχεια, καταστολή και εξαθλίωση. Με αυτούς και με τα κανάλια τους, που κατέβαζαν τον κόσμο (υποτίθεται αυθόρμητα...) στα εθνικιστικά συλλαλητήρια για τη Μακεδονία, δημιουργώντας κλίμα μίσους και έχθρας - ενώ τώρα ανοίγουν επιχειρήσεις εκεί που φτύνανε, ξεχνώντας, ως δια μαγείας μίση και αντιπαλότητες. Με αυτούς που μιλάγαν για αδελφούς Σέρβους και βάρβαρους Βόσνιους και Κροάτες, στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας, αλλά τώρα έγιναν σύμμαχοι και φίλοι με τα αλλοεθνή αφεντικά στο όνομα του βαλκανικού "ανοίγματος". Με αυτούς τελικά, που θα τρίβουν τα χέρια τους βλέποντας τους υπηκόους τους να σκοτώνονται για την πατρίδα, δηλαδή για τα πετρέλαια και τα δισεκατομμύριά τους.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για ενότητα με αυτούς που δεν έχουμε τίποτα να ενώσουμε. Όχι απλά δεν έχουμε τίποτα κοινό, αλλά αντιθέτως, έχουμε πολλά να χωρίσουμε. Πραγματικός μας εχθρός είναι αυτοί, ό,τι χρώμα κι αν έχουν, ό,τι σημαία και αν κυματίζει στα καράβια τους. Αυτοί απολύουν, αυτοί σκοτώνουν (εργατικά ατυχήματα... στη γλώσσα τους), αυτοί οδηγούν τον κόσμο στην ολοένα μεγαλύτερη εξαθλίωση και φτώχεια, αυτοί ρήμαζαν και συνεχίζουν να ρημάζουν τις ζωές μας και την αξιοπρέπειά μας. Ο εχθρός δεν είναι ούτε στην ανατολή, ούτε στο βορρά. Είναι εδώ, δίπλα μας, καθημερινά, απαιτώντας να εκτελούμε τις διαταγές του. Μόνο για έναν τέτοιο πόλεμο μπορούμε να μιλάμε. Σύμμαχοί μας σε αυτόν όλοι οι προλετάριοι, εχθροί μας όλα τα αφεντικά, ό,τι χρώμα και αν έχουν. Ο αντίπαλος είναι ξεκάθαρος και ο πόλεμος πρέπει να είναι καθημερινός (από την πλευρά τους τουλάχιστον σίγουρα είναι και ματώνει πολύ). Είναι ένας πόλεμος που ποτέ δεν θα τον διαδεχθεί η ειρήνη, όσο υπάρχουν αφεντικά. Είναι ένας πόλεμος που δεν έχει εθνικές σημαίες, σύνορα και πατρίδες.

Όταν λοιπόν μας μιλάνε για εθνική ενότητα και ομοψυχία, εμείς πρέπει να μιλάμε για το σαμποτάρισμά της. Όταν τα μήντιά τους, οργανωμένα, ψάχνουν για εθνικούς εχθρούς, εμείς να ουρλιάζουμε και να διαδίδουμε το μίσος μας για τους πραγματικούς εχθρούς μας, τους ταξικούς. Όταν μας μιλάνε για εθνική συναίνεση, να μιλάμε για ταξικό μίσος.

ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΦΙΕΣΤΕΣ - ΔΕΝ ΔΙΑΘΕΤΟΥΜΕ ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Η μεγάλη και πραγματική γιορτή δεν έχει έρθει ακόμα. Θα έρθει, όταν ανοίξουν οι δρόμοι για την κοινωνική απελευθέρωση και την αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας, πέρα από σημαίες, έθνη, σύνορα και πατριωτικά μίση.

ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΦΙΕΣΤΕΣ

Η ΘΕΥΝΣΗ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ

Υ.Γ. Το ότι οι Τούρκοι είναι ενωμένοι και σχεδιάζουν από στιγμή σε στιγμή έναν πόλεμο είναι ένα ψέμμα. Καλό θα ήταν να γνωρίζουμε πως η Τουρκία αυτή τη στιγμή έχει χιλιάδες αρνητές στρατεύσης και πολιτικούς κρατούμενους και πως η ταξική αντιπαράθεση είναι ένα από τα βασικά εμπόδια για την επίτευξη των σχεδίων των τούρκικων αφεντικών. Ας θυμόμαστε πάντα πως όταν υψώνουμε τη σημαία "μας" και βγάζουμε πολεμικές ιαχές, κάνουμε πιο εύκολο το έργο τού τουρκικού κράτους ενάντια στους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές.

Αντιεξουσιαστικός Πυρήνας Αγίας Παρασκευής
Τ.Θ. 60095, Τ.Κ. 15310

ΤΟΠΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Πριν προχωρήσουμε, ας συνοψίσουμε τα συμπεράσματα που αντλήσαμε από τα προηγούμενα άρθρα. Δύο είναι αυτά τα συμπεράσματα, και καθένα τους είναι σημαντικό καθότι μας επιτρέπει να δούμε τί πρέπει να κάνουμε.

Αποδείξαμε—και αν μας το επέτρεπε ο χώρος, θα το αποδεικνύαμε με πιά πολλά επιχειρήματα—ότι για την πραγματοποίηση της Κοινωνικής Επανάστασης, η οποία νοιώθουμε ότι επίκειται σ' όλον τον πολιτισμένο κόσμο, δεν πρέπει να βασιστούμε ούτε στο τωρινό κοινοβούλιο, ούτε σε κάποιο αντιπροσωπευτικό σώμα, που ίσως συγκροτηθεί σε κάποια εποχή πιά ταραχώδη από την τωρινή. Μια απλή αλλαγή Κυβέρνησης δεν θα συνιστούσε απαραίτητως επανάσταση, ακόμη κι αν η ανατροπή της Κυβέρνησης γινόταν με βίαιο τρόπο. Η ευρωπαϊκή κοινωνία έχει ανάγκη από έναν εκ βάθρων οικονομικό μετασχηματισμό, κάτι που δεν μπορεί να γίνει με απλά διατάγματα. Για να έχει πιθανότητες επιτυχίας, η όποια αλλαγή στις οικονομικές συνθήκες πρέπει να ξεπηδήσει από τα βάθη της λαϊκής ζωής καθεαυτής—πρέπει να προέλθει από τη λαϊκή πρωτοβουλία.

Η επίτευξη μιας οικονομικής επανάστασης δεν αποτελεί καθήκον ενός αντιπροσωπευτικού σώματος. Από ένα τέτοιο σώμα, το μόνο που μπορεί κανείς να ελπίζει είναι ότι δεν θα προβάλλει μεγάλη αντίσταση στη δράση του λαού, αλλά ότι κάτω από την αναμενόμενη λαϊκή πίεση θα επικυρώσει εν τέλλει τα τετελεσμένα γεγονότα. Ένα τέτοιο σώμα δεν θα 'ναι ποτέ ικανό να αναλάβει την πρωτοβουλία, γιατί το σώμα αυτό συνιστά καθεαυτό έναν συμβιβασμό με το παρελθόν και δεν μπορεί ούτε καν να ισχυριστεί ότι θα αποτελέσει την προφυλακή του μέλλοντος. Η γαλλική Συμβατική του 1793—το ιδεώδες τόσων πολλών Γιακοβίνων—δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε περισσότερο από το να επικυρώσει ό,τι οι χωρικοί είχαν ήδη πετύχει, αφού είχαν ξαναπάρει στην κατοχή τους τις κοινοτικές γαίες που είχαν περιφράξει οι γαιοκτήμονες, είχαν πάψει να πληρώνουν τους φεουδαλικούς φόρους και είχαν κάψει τα έγγραφα που μέχρι τότε τους δέσμευαν. Με όλα αυτά να έχουν ήδη επιτευχθεί, η Συμβατική—υπό την αναμενόμενη πίεση των εργατών και των λεσχών του Παρισιού—τα επικύρωσε δια νόμου, καθαγιαζοντας τα αποτελέσματα της εξέγερσης των χωρικών. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε περισσότερο, γιατί ένα αντιπροσωπευτικό σώμα είναι βάρος στην επανάσταση κι όχι οδηγητής της.

Το δεύτερο συμπέρασμα που αντλήσαμε είναι ότι η ελεύθερη δράση του λαού με στόχο την κατάργηση των τωρινών μονοπωλίων γαιών, κατοικιών, σιδηροδρόμων και κεφαλαίου θα υποστηριχτεί παντοιοτρόπως από τα κινήματα που αναγκαστικά θα ξεσπάσουν σ' όλη την Ευρώπη πριν ο αιώνας αυτός φθάσει στο τέλος του. Η αφορμή για το ξέσπασμα αυτών των κινήματων δεν μπορεί να προβλεφθεί και ούτε είναι ανάγκη να τη γνωρίζουμε εκ των προτέρων. Το μόνο που μπορούμε και πρέπει να γνωρίζουμε είναι ότι χιλιάδες αφορμές συντείνουν στην δημιουργία επαναστατικών συνθηκών στην Ευρώπη, και ότι στις τωρινές συνθήκες οποιαδήποτε αφορμή μπορεί να αποτελέσει το έναυσμα για μεγάλες εξεγέρσεις. Οι μαζικές εξεγέρσεις που έγιναν τα τελευταία χρόνια, και των οποίων παραστήκαμε μάρτυρες, αποτελούν εμφανείς ενδείξεις ότι προσεγγίζουμε μια ταραχώδη εποχή.

Έχοντας κατά νου τα δύο αυτά συμπεράσματα, μπορούμε τώρα να προχωρήσουμε και να προσθέσουμε σ' αυτά ένα τρίτο.

Αν και κανένα επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί να ξεσπάσει στην Ευρώπη—είτε πρόκειται για τη Γαλλία, την Αυστρία, τη Γερμανία, ή τη Ρωσία—δίχως να ακολουθηθεί αμέσως από παρόμοια ξεσπάσματα σε άλλες χώρες της Ευρώπης, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι διότι θα δούμε τα ξεσπάσματα αυτά να παίρνουν διάφορους χαρακτήρες σε διάφορες χώρες. Πιθανότατα η Γερμανία θα προσπαθήσει ν' ανατρέψει τη Μοναρχία και να εγκαθιδρύσει μια Κυβέρνηση δημοκρατική και πιθανότατα στην ίδια αυτή χώρα θα γίνουν προσπάθειες αντικατάστασης της τωρινής ατομικής ιδιοκτησίας της γης και των μεγάλων βιομηχανιών με την Κρατική ιδιοκτησία. Όμως η Κρατική ιδιοκτησία κι η Κρατική βοήθεια στις εργατικές ενώσεις δεν θα βρουν μεγάλη απήχηση σ' ετούτη τη χώρα, κι ακόμη λιγότερο στη Γαλλία ή την Ισπανία. Στη Γαλλία, η επανάσταση σχεδόν σίγουρα θα προχωρήσει με την ανακήρυξη ανεξάρτητων Κομμουνών, κάθε μια εκ των οποίων θα επιχειρήσει να ολοκληρώσει εντός των τειχών της τον οικονομικό μετασχηματισμό. Και στη Ισπανία, ολόκληρη η ιστορία της χώρας είναι ένας αδιάκοπος αγώνας για την ανεξαρτησία των επαρχιών και των δήμων—έναν αγώνα, οι αιτίες του οποίου βρίσκονται βαθιά ριζωμένες τόσο στην παρελθούσα ιστορία όσο και στις σημερινές μεγάλες διαφορές που υπάρχουν σε διάφορα μέρη της χώρας σχετικά με τις οικονομικές συνθήκες. Η Κρατική ιδιοκτησία και η Κρατική διακυβέρνηση δεν βρίσκουν υποστήριξη ούτε από τα σημερινά πολιτικά κόμματα της Ισπανίας, κι ακόμη λιγότερη θα βρουν στις νέες οικονομικές συνθήκες. Προσθέστε σ' αυτά άλλο ένα παράδειγμα: ενώ σ' ετούτη τη χώρα βλέπουμε τη μεσαία τάξη ν' αναζητά την υποστήριξη των εργατών για να συντρίψει την εξουσία της αριστοκρατίας της γης,

μιά συμμαχία αυτού του είδους δεν είναι πλέον καθόλου πιθανή στη Γαλλία. Εκεί τα ανώτερα τμήματα της μεσαίας τάξης βρίσκονται σε ανοικτή και άμεση σύγκρουση με τους Σοσιαλιστές εργάτες—ένα γεγονός που ολοφάνερα θα προσδώσει νέα και εντελώς διαφορετικά χαρακτηριστικά στο κίνημα, όπως ήδη τοέκανε το 1848 και το 1871.

Το όνειρο ότι η επομένη επανάσταση ίσως ακολουθήσει ένα μόνο πρόγραμμα σε όλη την Ευρώπη δεν είναι επομένως παρά πλάνη.

Και πάλι, όμως, να φαντάζεται κανείς ότι σε κάθε ξεχωριστό Κράτος το έθνος ολόκληρο θα εξεγερθεί σε μια δεδομένη στιγμή σαν ένας άνθρωπος, με ένα ενιαίο πρακτικό πρόγραμμα, αυτό σημαίνει επίσης ότι τρέφει ένα απατηλό κι επικίνδυνο όνειρο. Οι Σοσιαλιστές βεβαίως θα κάνουν ό,τι είναι δυνατό για ν' αφυπνίσουν στη χώρα τους την συνείδηση των μαζών να τις διαφωτίσουν σχετικά με τις κακές συνέπειες της σημερινής μονοπωλίας της γης και κεφαλαίου. Όταν το γενικό συμφέρον στις δημόσιες υποθέσεις θα γίνει πιο συνειδητό χάρη σε εξαιρετικά γεγονότα, οι ιδέες αυτές θα διαδοθούν πιο γρήγορα απ' ό,τι σήμερα. Εντούτοις, όμως, θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν διαφορές απόψεων σε διάφορα μέρη κάθε χώρας σχετικά με το πόσο μακριά και πόσο γρήγορα πρέπει να προχωρήσει η κατάργηση των μονοπωλίων, και ποιά επιτακτικά μέτρα πρέπει να ληφθούν άμεσα. Ένα έθνος είναι κάτι το πολύπλοκο, και όταν κανείς προσδοκά ομοιομορφία εκεί όπου δεσπόζει η πολυμορφία, αυτό σημαίνει ότι έχει μια εντελώς εσφαλμένη άποψη για τις δημόσιες υποθέσεις.

Ένας από τους εκπροσώπους των Σκωτσέζων ανθρακωρύχων στο τελευταίο Συνέδριο των Ανθρακωρύχων, δήλωσε μεγαλόφωνα τις προάλλες ότι όποια μέτρα ανακούφισης κι αν συζητούνται στα Συνέδρια, οι Σκωτσέζοι ανθρακωρύχοι θεωρούν ότι οι απαιτήσεις τους θα βρουν το δίκιο τους μόνο όταν πάρουν οι ίδιοι στην κατοχή τους τα ορυχεία στα οποία τώρα δουλεύουν.

Υποθέστε ότι μετά από μια σοβαρή εξέταση του όλου ζητήματος στις μικρές τους λέσχες και στα κατά τόπους Συνεδριά τους, οι Σκωτσέζοι ανθρακωρύχοι οδηγούνται στο συμπέρασμα ότι ήρθε η ώρα να πάρουν στην κατοχή τους τα ορυχεία και να επεξεργαστούν κάποιο σχέδιο αναφορικά με τη λειτουργία αυτών των ορυχείων, δίχως να μοιραστούν το προϊόν της εργασίας τους ούτε με τους άρπαγες γαιών, ούτε με τους άρπαγες κερδών. Και υποθέστε ότι οι κάτοικοι της Νορθάμπρια, ή οι Ουαλοί ανθρακωρύχοι, οι κατασκευαστές μαχαιριών του Σέφιλντ και οι υφαντές/υφάντριες του Μάντσεστερ δεν μπορούν ακόμη να προσεγγίσουν τις ίδιες απόψεις. Πρέπει άραγε οι Σκωτσέζοι ανθρακωρύχοι να περιμένουν μέχρι να συγκλίνει προς τις ιδέες τους ολόκληρο το Βρετανικό έθνος; Πρέπει άραγε να περιμένουν έως ότου ένα αντιπροσωπευτικό σώμα, συγκροτημένο από ετερόκλητα στοιχεία, που έχουν το βλέμμα τους στραμμένο προς το παρελθόν, τύχει να επεξεργαστεί κάποιο σχέδιο για την παράδοση των ορυχείων στα χέρια των ανθρακωρύχων; Δεν θα ήταν άραγε προτιμότερο να αυτενεργήσουν, να κάνουν μια νέα αρχή, να θέσουν τις βάσεις μιας νέας οργάνωσης και να διδάξουν με το παράδειγμα; Και δεν είναι άραγε το πιο πιθανό ότι αυτό ακριβώς θα κάνουν. Όλη η ανθρώπινη πρόοδος επιτεύχθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο. Η πρακτική εφαρμογή νέων αρχών είναι το μόνο δυνατό μέσον για να πεισθούν οι περισσότεροι άνθρωποι για το εφαρμόσιμο αυτών των αρχών, κάνοντας αμέσως φανερά τα πλεονεκτήματά τους και τις πιθανές ατέλειές τους.

Ή, πάλι, υποθέστε ότι οι κάτοικοι του Παρισιού, συζητώντας για το ζήτημα της κατοικίας με όλον τον πρόποντα ζήλο, καταλήγουν στο εξής συμπέρασμα: ότι οι κατοικίες του Παρισιού δεν μπορεί να εξακολουθούν ν' ανήκουν στους τωρινούς ιδιοκτήτες τους αφού δεν έχουν κτιστεί από αυτούς, και αντλούν την αξία τους όχι από τις βελτιώσεις που έκαναν σ' αυτές οι τωρινοί ιδιοκτήτες τους αλλά από τον μόχθο που ανάλωσαν για το Παρίσι παρρηλθούσες και τωρινές γενιές, καθώς και από αυτήν καθεαυτή την παρουσία 2.000.000 τέτοιων ανθρώπων στο Παρίσι. Υποθέστε ότι συμπεραίνουν πως οι κατοικίες αυτές πρέπει να γίνουν—όπως και οι δρόμοι—κοινή ιδιοκτησία όλων των κατοίκων, και υπάρχουν πιθανότητες ότι σύντομα θα γίνουν* πρέπει άραγε να περιμένουν μέχρι να φθάσουν στο ίδιο συμπέρασμα 35.000.000 γάλλοι; Ή, έχοντας ανακηρύξει την ανεξάρτητη Κομμούνα τους, δεν θα πράξουν άραγε σοφότερα αν οργανωθούν για να θέσουν στην κατοχή τους τις κατοικίες αυτές και τις χρησιμοποιήσουν με δικαιότερο τρόπο προς μέγιστο όφελος όλης της κοινότητας;

Οι άνθρωποι μπορεί να γράφουν όσα θέλουν περί πειθαρχίας* μπορεί να ονειρεύονται όσο θέλουν περί ομοιομορφίας. Η πρακτική ζωή παίρνει άλλο δρόμο. Οι κάτοικοι του Παρισιού θα πάρουν στην κατοχή τους τις κατοικίες του Παρισιού* κι αυτό, είτε κάνουν το ίδιο οι κάτοικοι του Μπορντώ είτε όχι. Και θα οργανωθούν για την καλύτερη χρήση των κατοικιών. Και αν οι προαναφερθείσες ιδέες ευδοκιμούν ανάμεσα στους Σκωτσέζους ανθρακωρύχους, το πιθανότερο είναι να δράσουν προς αυτήν την κατεύθυνση. Πόλεις, λεκάνες εξόρυξης μεταλλευμάτων και βιομηχανικές περιοχές, θα ξεκινήσουν ξεχω-

ριστά η κάθε μια και ανεξάρτητα η μια από την άλλη, και κατόπιν—και μόνο κατόπιν θα συνάψουν συμφωνίες με τους γειτόνους τους, γιατί από την τοπική τους δράση απορρέουν τα καλύτερα δυνατά οφέλη για όλη την κοινοπολιτεία.

Θα μπορούσαμε να πολλαπλασιάσουμε τα παραδείγματα* θα μπορούσαμε να επεκταθούμε περισσότερο στο θέμα αυτό* ό,τι όμως ήδη είπαμε θα πείσει πιθανώς τους αναγνώστες μας πώς κατά τα επόμενα μεγάλα κινήματα, πόλεις και περιφέρειες θα προσπαθήσουν η κάθε μια ξεχωριστά να καταργήσουν στην επικράτειά τους τα μονοπώλια γης και κεφαλαίου, τα οποία αποτελούν τώρα μεγάλο εμπόδιο στον δρόμο προς την ελευθερία και την ισοσύτητα. Η κατάργηση των μονοπωλίων αυτών δεν θα γίνει με διατάγματα των εθνικών Κοινοβουλίων: θα γίνει πρώτα από τους ανθρώπους κάθε τόπου* και η συμφωνία μεταξύ διαφορετικών τόπων θα είναι το αποτέλεσμα τετελεσμένων γεγονότων.

Όσο για τους στόχους και τον χαρακτήρα που πρέπει και οφείλουν να υιοθετήσουν τα κινήματα αυτά, θ' αποτελέσουν το θέμα του επόμενου άρθρου μας.

FREEDOM 8

Μάιος 1887

Σημείωση

Οι **ανθρακωρύχοι** βρίσκονταν πάντοτε στην εμπροσθοφυλακή του Βρετανικού κινήματος της εργατικής τάξης, από τον Σοσιαλισμό και μέσω του συνδικαλισμού στον κομμουνισμό, μέχρι και τις μεγάλες απεργίες της δεκαετίας του 1970 και αυτής του 1980. Στις αρχές του 1887 σημειώθηκαν διάφορα επεισόδια στα ορυχεία κυρίως της Σκωτίας και της βορείου Αγγλίας, στη διάρκεια των οποίων απεργοί ανθρακωρύχοι έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και συμπάθεια για τις επαναστατικές ιδέες που υποστήριζαν οι σοσιαλιστικές και αναρχικές οργανώσεις.

Στο τεύχος Νο 10 της "Κοινωνικής Αρμονίας" είχαμε δημοσιεύσει ένα κείμενο σχετικά με τις "Νέες Μορφές Γεωργίας και Κτηνοτροφίας", κείμενο στο οποίο μεταξύ άλλων δείχναμε τον παράλογο και απάνθρωπο ορθολογισμό της καπιταλιστικής λογικής σχετικά με την γεωργία και κτηνοτροφία. Αποκαλύπταμε ότι αντί να δημιουργηθούν ζιζανιοκτόνα που να κάνουν τη δουλειά τους δίχως να καταστρέφουν φυτά και σπόρους, **κατασκευάστηκαν με βιοτεχνολογικές μεθόδους σπόροι που ν' αντέχουν στα ζιζανιοκτόνα.** Όπως πάντα, η καπιταλιστική λογική δεν προέκρινε, στην προκειμένη περίπτωση, τον θάνατο των ζιζανίων από αποτελεσματικά φυτοφάρμακα αλλά τον θάνατο, από καρκίνο, ανθρώπων που θα τραφούν με βιοτεχνολογικά προϊόντα. Κατωτέρω δίνουμε δύο ειδήσεις από τα "ψιλά" του ημερησίου τύπου:

"Η Ευρωπαϊκή Ένωση αποφάσισε ότι θ' απαγορεύσει την εισαγωγή αμερικανικού καλαμποκιού που έχει υποστεί μετατροπές στον γενετικό του κώδικα. Οι αμερικανοί δηλώνουν ότι οι επεμβάσεις τους έχουν οδηγήσει στη δημιουργία ενός νέου είδους καλαμποκιού που αντιστέκεται σε όλα τα ζιζάνια. Η αρμόδια Επιτροπή εκφράζει φόβους ότι το εργαστηριακό καλαμπόκι μπορεί να βλάψει την υγεία ανθρώπων και ζώων."

"Οι καλαμποκοπαραγωγοί του Νέστου και της θάσου απέκλεισαν την εθνική οδό Καβάλας-Ξάνθης επειδή η εταιρία CIBA-GEIGY τους προμήθευσε υβρίδιο καλαμποκιού που "έκαψε" την παραγωγή τους κατά 80%."

Τζων Κ. Γκάλμπρεϊθ : Η συμβουλή μου προς τον Τόνι Μπλερ [ηγέτη του Εργατικού Κόμματος της Αγγλίας] είναι μια υπενθύμιση: ότι το Κράτος Πρόνοιας υπήρξε η μεγάλη πολιτιστική δύναμη του εικοστού αιώνα, ότι δημιουργήθηκε για την επιβίωση του καπιταλισμού και ότι αξίζει και σήμερα να προστατευθεί.

Τάδε έφη ο κ. Γκάλμπρεϊθ, και αυτό βεβαίως δεν είναι παρά μια συμβουλή για μια συνετότερη εφαρμογή της πολιτικής εκείνης που χαράζει την πορεία του καπιταλισμού στα πλαίσια της παγκόσμιας αγοράς, ώστε να εξακολουθήσει να επιβιώνει ο καπιταλισμός και να αποφεύγονται οι όποιες κοινωνικές εκρήξεις.

Για επικοινωνία γράψτε στην διεύθυνση: Τ.Θ. 76148 Τ.Κ. 17110 Νέα Σμύρνη Αθήνα.

Επειδή στερούμεθα ύδατος
διά πλύνειν του σώματος,
επιδόμεθα εις πλύνειν εγκρεφάλου

Κάποτε ο άνθρωπος έσκαβε τη γη με την αξίνα. Ήρθε μετά το Τρακτέρ! Μετά οι αλυσινιακές μηχανές. Κι έλεγες: Θα ξεκουραστεί ο άνθρωπος. Γι' αυτό προχωράει η τεχνολογία. Σ' το λέει και κάποια διαφήμιση. Μιλάνε οι συμπιεστές, οι ηλεκτρονικοί τεχνίτες. «Γιατί νά 'ρθεις σε μένα (να σου γυαλίσω το τραπέζι και να σου πάρω ολόκληρο μεροκάματο); Αφού υπάρχει το Σύνστημα». (Ειδικό σπρέι γυαλισματος, μαζικής παραγωγής, φθηνό στην αγορά.)

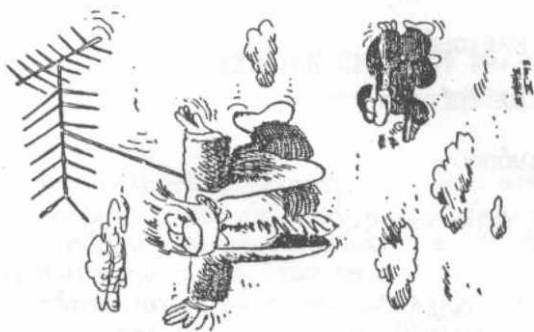
Η διαφήμιση αυτή λέει μια αλήθεια. Ότι η τεχνολογία έχει προχωρήσει τόσο πολύ, η παραγωγή είναι τόσο μαζική, που θα έπρεπε τα προϊόντα να είναι φθηνά και ο άνθρωπος να καλύπτει τις ανάγκες του πιο εύκολα. Και να η εφώνεια. Η ίδια λέξη, το Σύνστημα (κράτος, εξουσία) είναι αυτό που εμποδίζει την ευτυχία των ανθρώπων. Γιατί το εργοστάσιο που παράγει το προϊόν ανήκει σε ένα άτομο, το οποίο, σε συνεργασία με το σύστημα, δανείζε-

ται με εγγρημένες επιστολές, κλέβει, φοροδιαφεύγει, κηρύσσει εικονική πτώχευση, καρπούται την υπεραξία - λέξη απαγορευμένη στις Ευρωπαϊκές Μίρες - μας - την εξασφαλίζει στο τραπέζι-μόνο απόφοιτο, κι όταν σου, ο εργαζόμενος, λες την περίπτωση φράση «δεν δγαίνω, δρε αδερφέ», ο αδερφός δεν σου αυξάνει το μισθό, αλλά σου δείχνει την πόρτα. Γιατί αυτός είναι ο μεγάλος σου αδερφός, ο big brother. Κι εσύ τότε τι μπορείς να κάνεις; Συνεννοείσαι με τους άλλους και λές να φωνάξετε όλοι μαζί. Όμως για όλους υπάρχει η πόρτα. Κι αν γίνετε και πιο ζόρικα, ο big brother φωνάζει τον προστάτη του, το Σύνστημα, το οποίο ενδεδυμένο με κράνη και ρούπαλα, σου μετράει τα παιδιά, γιατί υπάρχει μια σύγχυση στο θέμα των παιδιών από καταβολής κόσμου, μια και ο κόσμος, όπως λένε, κλάστηκε από παιδιά. Τα ίδια συμβαίνουν και όταν υπήρξε απειλείας το σύστημα. Αυτό που λέμε δημόσιος υπάλληλος. Πιο δύσκολα σου δείχνει εδώ την πόρτα. Όμως σε θεωρεί αμελήτα δίνωμη. Δεν σου δίνει σημασία. Σου δίνει αύξηση ψίχουλο.

Διαφήμιση και εξουσία

Το Σύνστημα δημιουργεί στρατιές ανέργων. Κι έτσι κάθεται σ'ι' αυγά σου.

Δεν ελπίζει σε τίποτα. Δέχεται ψυχούλα και για να επιδιώξεις ψήφους παράλληλους δρόμους. Το Σύνστημα τώρα σ' το λέει κατ'αμυντρα: «Επειδή η σύνταξη δεν φθάνει... παράλληλη σύνταξη...». Και τρέχεις να εξοικονομήσεις για την παράλληλη σύνταξη. Έχεις παραιτηθεί, σ' έχουνε κάνει να παραιτηθείς, από το να καλντερέψεις τη δική σου σύνταξη, αυτή για την οποία εργάζεσαι μια ζωή. Το Σύνστημα σε προκαλεί κι από πάνω: «Μεγαλώσαμε», σου λέει, «και οι επιθυμίες μας έγιναν ανάγκες». Και σου δείχνει: Εσένα μικρό, που επιθυμούσες ένα παιχνίδι και μετά σε δείχνει μεγάλο, που το αγοράζεις αυτό το παιχνίδι - κι άλλα πολλά - για το γιο σου να μη στερείται ό,τι στερήθηκαν και σου

κάνει το γιο καταναλωτή, δινάστη, δήμευ σου.

Είσαι πια τελειωμένος. Τρέχεις και δεν φτάνεις.

* Όλα αυτά ήρθαν στο νου από μια φράση και μια ενθύμηση. Δημόσιος λειτουργός εγώ, υπηρέτης του Δη-

μοσίου, κάπου στην επαγία. Θα χρειάζομταν ενίσχυση σε έναν τομέα. Λέγανε πως θα 'ρθε κάποιος. Είτανε τ' όνομα. Και απαντάει ο ενημερωμένος συνάδελφος: «Μπα, δεν το βλέπω. Για ένα μήνα, ίσως. Τους είπα πως δεν μπορώ ν' αφήσει το μαγαζί για παραπάνω». Το μαγαζί φυσικά θα είναι στο όνομα της γυναίκας του, της αδερφής του, της μάνας του. Όταν ήμουν κι εγώ στα κεντρικά (πως λέμε: κεντρική υπηρεσία, κεντρική εξουσία), δουλεύαμε με δάρδες. Θυμάμαι δύο συναδέλφους που διατηρήζονταν για τη σταδιστοφυϊκή δάρδα. Ο ένας είχε κατάστημα, στις γυναίκες του το όνομα, και θέλανε να τον σταθώξουν στη δάρδα. «Ρε, αυτό το πρσί περιμένο κι εγώ να κοινομήσω», αντέτασε αυτός.

* Κάποτε ο άνθρωπος έσκαβε τη γη με την αξίνα. Ήρθε μετά το τρακτέρ. Κι έλεγες: Θα ξεκουραστεί ο άνθρωπος...

1. Σκαπτικό μηχανήμα και πρώτη κοιμητική συλλογή του Γιάννη Ρίτσου.
2. Τίτλος θεατρικού έργου του Σάμουελ Μπέκετ.

Βασίλης

ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΧΥΡΟΙ ΕΛΕΓΑΝ ΣΤΟΥΣ ΑΚΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΟΤΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΉΤΑΝ ΔΙΚΑΙΟ ΚΡΑΤΟΣ. ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΟΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΙ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΜΙΛΑΝΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΕΝΩ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΝ ΠΑΝΤΑ, ΣΥΧΝΑ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕ ΘΑΝΑΤΟ. Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ. ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΔΕ ΘΑ ΉΣΑΝ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΑΝ ΔΕΝ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΥΑΛΑ.

ΟΛΑ ΣΧΕΔΩΝ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ Ή ΑΠΟ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. ΜΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΠΡΟΗ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΟΥΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ, ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΕΞΑΠΑΘΗΣΕΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΕ ΒΑΘΜΟ ΩΣΤΕ ΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗ.

ΌΤΑΝ ΣΒΗΝΕΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΜΙΑ ΣΥΝΘΕΤΗ. ΤΗΝ ΣΥΝΘΕΤΗ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ. ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΟΥΝ ΟΤΙ ΚΙ ΑΛΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΚΕΨΟΝΤΑΙ ΟΠΩΣ ΚΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ. ΑΥΤΟ ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ΤΟΥΣ. Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΕ ΠΡΑΞΕΙΣ. ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ.

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ, ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΛΑΘΟΡΑΣΗΣ, ΤΟΤΕ ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΣ ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ.

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΠΙΑ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΕΣ.

Νόουλ Χοχάιμερ

ΕΝΤΙΚΑΡ
ΛΗ
ΜΑΣΤΕΡΣ

Έμουν από τους πρώτους καρπούς της μάχης
του MISSIONARY RIDGE.

Σαν ένοιωσα το βόλι να μου τρυπά την καρδιά
πόθησα να βρισκόμουν στο χωριό μου και στη
φυλακή κλεισμένος
επειδή έκλεψα τα γουρούνια του Κερλ Τρέναρυ
κι όχι να το 'χα σκάσει και να γινόμουν
στρατιώτης.

Χίλιες φορές καλύτερα σ' επαρχιακή φυλακή
παρά να βρίσκεσαι κάτω από τούτη τη φτερωτή
μαρμάρινη μορφή

και το γρανιτένιο τούτο βάθρο
με την επιγραφή ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Τί σημασία έχουν όλ' αυτά τέλος πάντων;

